

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מִנְקֻד

לְרִילָה - וַיֵּרָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרִכִּים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֶךְ ד' - חֲלָק ב'

קוֹנְטֵרְס 92

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּח כֻּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

אור הזוהר

גליון מס' 10
תשרי תשע"ז לפ"ק

מוקדש לבית המדרש
וכן למחלקת וללומדי האוהר

ותורת הסוד מה תהא עליה???

אמר המקובל הרש"ש הקדוש איש האלוקים שבשכו על ערש דוי, בדקותיו האחרונות לפני פטירתו פנה לבנו חזקיה יצחק זע"א: "ודע אני שבזכות הזוהר הקדוש וכתבי הקבלה יצא עם ישראל לחרות,

ובלימוד זה תלויים גאולתינו וכיאת משיח צדקינו..." ותורת הסוד מה יהא עליה?

(ספר הרש"ש עמ' 158)

מְטַרְתָּנוּ לְהַגִּיעַ לְ-1000 סְיוּמֵי אֶזְרָה

לְשֵׁם כֶּךָ הַתְּצַנְטְנוּ. מְסַפֵּעַ הַזֶּהר הַעוֹלָמִי שֶׁעַי"ו הַבְּקָרָה מִזְנֵי הַרְבִּיבִים" מְסַפְּרָה לְהַקְלֵל עַל הַמוֹסְדִים וְלְצַרְחָה עוֹד וְעוֹד יְהוּדִים לְמַעַל הַמוֹסְדִים הַקְּבוּעִים בְּזֶהר הַקְּדוֹשׁ לְאַסֵּר עֲבוֹדָה מְאֻמָּצֶת הַתְּלַחְטוּ לְחַלֵּק אֶת הַזֶּהר לְ-12 כְּרִיכִים לְ-12 חֳדָשֵׁי הַשָּׁנָה כְּשֶׁכָּל כְּרֶךְ מְחַלֵּק לְלַפּוֹד יוֹמִי כֶּךָ שֶׁכְּלַפּוֹד שֶׁל 10 – 15 דְּקוּתוֹ מִן הַזֶּהר כֶּכָּל יוֹם נִסְמָס תוֹךְ שָׁנָה אֶת סֵפֶר הַזֶּהר בְּתֵי סִדְרָשִׁים יְשׁוּבוֹת וְכוּלָלִים הַמְקַבְּלִים עַל עֲצָמָם אֶת הַלַּפּוֹד הַיּוֹמִי וְכוּלָּם לְקַבֵּל תַּחַם אֶת הַזֶּהר עִ"פ הַלַּפּוֹד הַיּוֹמִי לְזִכּוֹן הַרְבִּיבִים

מְטַרְתָּנוּ לְהַגִּיעַ לְ-1000 סְיוּמֵי אֶזְרָה תְּקַנְתָּ הַבֵּית דִּין הַגָּדוֹל שֶׁבִירוּשָׁלַיִם מִשְׁנַת תַּרס"א

שֶׁם חֲתָמוּ הַגְּאוּלָּמִים הַצִּדִיקִים רַבֵּי יִצְחָק יְרוּחִם בֶּן רַבֵּי מִשָּׁה יְהוֹשֻׁעַ יְהוּדָא לִיב דִּיקוֹן, רַבֵּי יוֹסֵף חַיִּים זֻנְקֶלְד אב"ד דְּקַהֲלַת הָאֲשֻׁכְנָזִים עִירֵי"ק יְרוּשָׁלַיִם, רַבֵּי יַעֲקֹב מֵאִיר ס"ט רֵאשׁ הַרְבָּנִים דְּק"ק סְפָרְדִים זְצִיר-ל. (עוֹד יִבְרָא קַעֲלוֹן מִס' 142)

נִצָּא בְּקִרְיַת הַרְגֵשֶׁת לְקַל אַחֲשׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַמְּצַנְטִים בְּכָל אֶסְרֵי עוֹר וְהַמְטַרְתֵּנוּ לְקַאֵר אֶת הַשֶּׁלֶם בְּאִיר הַקְּלִיִּין

בּוֹאוּ וְעִלּוּ חֵלֶק כְּרִבּוּב הַגָּאֲלָה. הַצְּטַרְטוּ לְלַפּוֹד יוֹמִי מִתוֹךְ הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ
וְזִכּוֹת הַתָּמָא הָאֲלֵפִי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי יִגְן עֲלֵיכֶם וְעִלְיֵנו הַהֲשִׁיעַ בְּחֻשׁוֹת עוֹלָמִים בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן

הַצְּטַרְחָה עוֹד הַיּוֹם לְאַלְפִים הַלוּמִדִים מְסַפֵּר הַזֶּהר עֵמֵד יוֹמִי
לְהַרְשִׁיעַ עָבּוֹר כְּגַלְת סִפְרֵי הַזֶּהר הַמְחַלֵּק תַּחַם – הַטּוֹפְסִים הַמְטַרְסִים
כֹּל הַיּוֹמִים אֹכְרֵי:

גַּם נִיתוּן לְקַבֵּל. אֶת סֵפֶר הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ אֲצֵל הַרְה"ג הַמְּקוּבֵּל בְּנִירוֹ שְׁמוּאֵל שְׁלֵיט"א
רֵאשׁ יְשׁוּבַת הַמְּקוּבֵּלִים "נְהַר שְׁלוֹם" - טַט שְׁלֵם בְּמַחִיר מוֹזֵל וּמְסוּבֵּסד. 02-6251451
וְכֵן זֶהר "הַסּוֹלֵם" בְּמַחִיר מוֹזֵל כְּעַל: 052-7632452 וְכֵן זֶהר "מַתָּק מְדַבֵּשׁ" בְּמַחִיר מוֹזֵל

כֹּל תְּרוּמָה שְׂאוֹת תּוֹרָמִים לֹארוֹנוּ אוֹ לְמַפְעַל אֵינֹם יוֹדְעִים לְהִיבֵן מוֹמִים הַמְּשַׁבֵּיבִים הַמְּסֻיָּמִים. הַאֵם הַכֶּסֶף הוֹלֵךְ נוֹנו לְצַדִּיקָה? הַאֵם הַכֶּסֶף שְׂחוּצָתָם וְחִסְתָּם בְּשִׁבְלֵי הַתְּרוּמָה אִבְן הַגִּיעַ לְמַטְרָה?

בְּמַפְעַל הַזֶּהר הַעוֹלָמִי אֲתֵם תּוֹרָמִים יוֹדְעִים בְּמֵאָה אַחַד נוֹנו שְׁכַסְכֵּם מוֹצֵל לְמַטְרָה, כִּי אֲתֵם תּוֹרָמִים יְשׁוּרוֹת לְבֵית הַדּוֹסֵס.
אֲתֵם מְזַמִּינִים כְּרֹאוּכֵם אֶת מְסַפֵּר הַעוֹלָמִים שׁוֹדְפֵסוּ, וְלֹפִי הַזְמַנְתֵּם יוֹצֵאוּ לְאוֹר עוֹד וְעוֹד אֲלֵפֵי עוֹלָמִים. וְהֵלֵךְ בְּכַסּוֹם סְמִלִי, שְׂחַעֲבִיבוּ יְשׁוּרוֹת לְבֵית הַדּוֹסֵס.

בְּרִשׁוֹתֵינוּ עוֹלָמִים רַבִּים מוֹנִינִים לְדוֹסֵס וְאוֹיְבֵים מוֹדְפִסִים בְּגִלַּל חוֹסֵר הַתִּצִּיב. הַרְחִמוּ וְהַרְחִמוּ בְּעֵין יַפֵּה.

לְמַדְרִישׁ: 0548-436784

יְשׁוּבָה אִפְסָרוֹת לְרוֹשֵׁם עַל הַעוֹלָמִי לְעִילֵי נִשְׁתַּאֵל אוֹ לְזִכּוֹת הַתּוֹרָה וְכִדּוּמָה

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אור צדיקים

מכתבים והסכמות מגדולי הצדיקים על הזוהר

... לכן מן הראוי שיהא הזוהר הקדוש הזה ככל בתי ישראל, למען ירוח הקורא בו שכיבו כל מלה ויזכו ללמד כפזר לעיל בקדשה וכטהרה וכדחילו וכרחימו, בסיעתא דשמיא.

הקסמת הבית דין צדק על הדפסת הספר הזוהר בגוהר קלא, בנוגע גדל התולעת כזה לאלו האומרים הזוהר הקדוש הקסגל לטקרת הנשקה עלה בדעתו להוסיף מהדורה חדשה על פי בקשת רבים מאמיני בני ישראל ולהדפיס הספר הזוהר בגוהר קלא, בנוגע גדל התולעת כזה לאלו האומרים הזוהר הקדוש הקסגל לטקרת הנשקה, ואינם יודעים לקרות בלא גודל.

וכבר בזרותו שלקנינו דפס הזוהר הקדוש כפה פעמים עם גודל דפוסיו ליוורנו ולהלכה, וכבר הסמינו גם הנאון הקדוש הרב משה אריה פריינד זכר צדיק לכרכה לחי' העולם כפא נאבד פה עיר הקדש, ויגדל לחיים טובים הנאון וכי יאכרם דוד הרוריון חבר הבית דין צדק עיר הקדש וירושלים, על הדפסת התקונו אור בגוהר קלא.

ועל כן לקלא נטא אמינא ישר, והתוסקים בו זכר לטלומים כפי נהר, ובקרת הקדוש סגל לזר אחרון דכדברי הרמני מתימא (פרשת נשא כהד), כי בזאת אור דא יסקומו גולתא דבתי אמו.

וזאת התנא האגליי הכשביי שעלמדו חורנו בטקרה, בנדא תעמד לנו וכלל ישראל להנשי ככלל ונפרט שגזרקה כקרב לראות בנאגלנו וישעמנו ונחמנו של ישראל כביאת גולא צדק דבתי אמו, וקלאה הארץ דצה פמים לים כססם כמרה כגימוני אמו.

(הקסמת הנאונים הצדיקים חכני בית דין צדק עיר הקדש תשס"ד, תכב יונתן טובא ווייס נאביד וזולטים שליטיא, תכב משה שטינמאן ראביד וזולטים שליטיא, ומלכדי בו חיים נחמים, תכב מאיר באנדאזאדאפער זכר צדיק לכרכה, תכב משה הלברשטאם זכר צדיק לכרכה - דפסי הזוהר ע"מ פתוח מדפס להנציח הספר ר זינאל פריש זצ"ל)

גדל מעלת אמירת תקונו זהר אשר היא מנצח הנפש וישוטנו רבים ותרפה הדעת וזה יקרב בעזרה את ביאת הגואל

נדע כי פשערים גדל מעלת אמירת תקונו זהר אשר היא מנצח הנפש והקבט בימי חדש אגלו, וסובא בהקדמת כפא סגל שאמירת התקונו גרדא אפלו כלי הבנה הוא תקונו הנפש גדול וקונו זהר מוכא בספרי תלמידי הפעל של שוב... וישוטנו רבים ותרפה הדעת בעולם וזה יקרב בעזרת השם את ביאת הגואל.

(הקסמת הנאון הקדוש הנאביד רבי משה אריה פריינד זכר צדיק לכרכה לספר תקונו זהר ע"מ פתוח מדפס להנציח הספר ר זינאל פריש זצ"ל)

דבר גדול מאד הוא להנהיג ללמד דף זהר בכל יום, והוא כרתים בפני הפרעניות ולבטל גזרות קשות וכו' ולהשפיע שפע קדש על עם הקדש, ואשרי המקימים בו כלל יום

הנה הגיש לקנינו הרב צדיק רבי זינאל פריש שליטיא (צ"ל) הסקמות ממכנים הנאונים הצדיקים גדולי ירושלים מדור הקודם משנת תרצ"א וכו' שבקשו להקים גזרת לומר הזוהר הקדוש, ולבטל מעני תורה וכו' ששקל מי שפאשר לו ושמעל ללמד דף זהר בכל יום גלי נדר.

ושמה קם והתעורר הרב הנזכר לעיל, וברצונו לעשות ולסדר חיי לומד דף זהר בכל יום, לפי דפוס וקלא, ובכש הקסמה מאמתנו על כך.

וראינו כי בשעתו חתמו על קריאה קדושה לשפז הפצת נעיון הקדוש הנזכר לעיל, כבוד קדשת פון הנאון רבי יוסף חיים וננספלד זכר צדיק וקדוש בכרכה הנאביד דסה עיר הקדש תבנה ותבנו, ואתו עפו חבל נביאים גדולי ישראל זכרונם צדיקים וקדושים לכרכה וזכותם ונן עלינו, ונם הנאונים הצדיקים חכני בית דין צדק של עזמתו זכרונם צדיקים לכרכה, ותמתי כפריאות קדש על כך בניסן תרצ"א.

וכרעא מתימא דספר (פרשת נשא דף כהד) כזר הביא ואמר דעתידין ישראל למעטע מאלנא דתמי, דזאת היא קשר חומר, וקמו ביה מן גולתא דבתי אמו, ובנדא בתריא כסור ימיא כגימיה וקראתם דזר כגרינו וכו'.

והנה בעת בזאת שעת צרת היה יליבק בנשיות וברוחניות כרתבי ארץ הקדש תבנה ותבנו, ובתפוצות ישראל כצארות פזורנו, עינונו נשואות אלבנו בשפשימי שיתעוררו רחמינו על שארית פליטתנו, ושמר ישראל ישמר ישמר ישראל וכו', ונשנזקה לראות בישועתו כבוד משה ומרבה על עפו ארצו ונחנתו ובכל העולם ובישועת השם כביאת משיח צדקתו וברכים גדולים וקבצנו מארבע גזנות הארץ לארצנו.

דבר גדול מאד הוא להנהיג כפזר לעיל, והוא כרתים בפני הפרעניות ולבטל גזרות קשות וכו' ולהשפיע שפע קדש על עם הקדש, ואשרי המקימים בו כלל יום וזכות התנא האגליי הכשביי שילמדו חורנו בטקרה, בנדא תעמד לנו וכלל ישראל להנשי ככלל ונפרט שגזרקה כקרב לראות בישועתו שמתנו ונחמנו של ישראל כביאת גולא צדק דבתי אמו גדולים כמרה כגימוני אמו.

על ידי הפצת לפוד הזוהר בכל תפוצות ישראל, נזכה לסוה וקני לכל צרותינו תחלה וראש למדינו ונשנו

הגני כזה כקריאה קדושה מתימא דלגא... ולהנהיג לפוד עמוד חיומי בספר הזהר... ועל ידי הפצת לפוד הזוהר בכל תפוצות ישראל, נזכה לסוה וקני לכל צרותינו תחלה וראש למדינו ונשנו ולהנשי בשועות עולמים.

(הנאון הצדיק הספגל רבי יחיאל מישי איוואר זכר צדיק לכרכה ראש מתימא שער השמים - דפס כלוח עמוד חיומי על ידי מרזן מתוך מדפס שנתפסד על ידי הרמני הספר ר זינאל פריש זצ"ל)

צריך לומר זהר בכל יום רבי פנחס מקאריא זצ"ל אמר:

צריך לומר זהר בכל יום, ופעם אחת אשר לי, שצריך לומר כי או י זפים [כלל יום]. (תכס הכרזים)

שלא יעבר שלשה ימים אחריו בשם הרב רבי פנחס מקאריא זצ"ל: שלא יעבר שלשה ימים בלא זהר. (תכס הכרזים)

שעור כבוש בספר הזהר מדי יום ביומו, עמוד אחד

ראוי לקבץ ליסד שעור כבוש בסיעתא דשמיא בספרא קדישא דעין (ספר הזהר) מדי יום ביומו, עמוד אחד בכל יום, שהוא כרתים בפני הפרענות לבטל גזרות קשות ונחלאים רעים, ולהשפיע שפע קדש בכרכה רבה רפואות וישועות עד גלי ד'.

(הנאון הספר ר זינאל פריש זצ"ל - דפס כלוח עמוד חיומי על ידי מרזן מתוך מדפס שנתפסד על ידי הרמני הספר ר זינאל פריש זצ"ל)

לקבץ לפוד של עמוד יומי בספר הזהר הקדוש חק ולא יעבר וקארא בקול גדול לבני תורה ויראיה השם, לקבץ לפוד של עמוד יומי בספר הזהר הקדוש חק ולא יעבר, כדי לטהר את הנפש ולהחיש את אנגלתנו וזכות נפשנו.

(הנאון הצדיק הספגל רבי יעקב מאיר שעטר שליטיא - דפס כלוח עמוד חיומי על ידי מרזן מתוך מדפס שנתפסד על ידי הרמני הספר ר זינאל פריש זצ"ל)

סְטָרִין. (דף צו ע"ב) וַיִּסְקְלֵהוּ, דְאֶעְדֵי מַגִּיהַ
וּמְחֻלְקֵיהּ כַּל אַנּוּן רַבְרַבִּין כַּל אַנּוּן תְּרִיסִין
כַּל אַנּוּן כְּתָרִין תַּתְּאִין, וְהוּא נָסִיב לִיהּ לְהָאִי
(גמרא) פָּרַם לְחֻלְקֵיהּ, דְּכְתִיב, (דברים לב) כִּי חָלַק יְיָ
עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ.

וַיַּמְעִהוּ שׁוֹרֵק, כְּמָה דְאֵת אָמֵר, (ירמיה ב) וְאָנְכִי
נִטְעַתִּיךָ שׁוֹרֵק, כַּלּה זֶרַע אֲמַת.
כַּלּה כְּתִיב בְּה"א. מִפְּאֵן שְׂאֲרֵי אַבְרָהָם
לְאוֹלָדָא לְעִילָא, וּמַהֲאִי נָפַק זֶרַע אֲמַת. כַּלּה
זֶרַע אֲמַת וְדָאִי, הֵיִינוּ דְכְתִיב כַּה יְהִיָה זֶרַעַךָ,
וְכֹלֵא חַד מְלָה. זַכָּאָה חוֹלְקֵהוּן דִּישְׂרָאֵל
דִּיִּרְתוּי יְרוּתָא קְדִישָׁא דָא. סוֹפִיָה דְקֵרָא (ישעיה
ה) וַיִּבֶן מַגְדָּל בְּתוֹכוֹ. מַהוּ מַגְדָּל כְּמָה דְאֵת
אָמֵר, (משלי יח) מַגְדָּל עֹז שָׁם יִי, וְנִשְׁגָּב. בּוּ יְרוּץ
צַדִּיק וְדָאִי.

וְגַם יָקֵב חֶצֶב בּוּ דָא תִרְעָא דְצַדִּיק כְּמָה דְאֵת
אָמֵר, (תהלים קיח) פִּתְחוּ לִי שַׁעְרֵי צַדִּיק. מַאי
מִשְׁמַע, דְּכַל בְּרַ יִשְׂרָאֵל דְאֵתְגַזֵּר, עֵייל
כְּתְרוּוֹיָהּ וְזָכִי לְתְרוּוֹיָהּ. וּמַאֵן דְקָרִיב בְּרִיהּ
לְקָרְבָנָא דָא עֵייל לִיהּ בְּשִׁמָּא קְדִישָׁא, וְעַל
אֵת דָּא מִתְקַיִּימִין שְׁמִיָא וְאַרְעָא דְכְתִיב, (ירמיה
לג) אִם לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חֻקוֹת שְׁמַיִם
וְאַרְץ לֹא שְׁמַתִּי. וְהָאִי מְאָרִיָה דִּהֲלוּלָא דָא
זָכָה לְכֹלֵא לְמַחְזֵי קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא אַנְפִּין
בְּאַנְפִּין בְּהָאִי יוֹמָא.

זַכָּאָה חוֹלְקֵנָא דְזַכִּינָא לְהָאִי יוֹמָא וְזַכָּאָה
חוֹלְקֵךָ עִמָּנָא, וְהָאִי בְרָא דְאֵתִילִיד
לְךָ קְרִינָא עֲלִיָה כַּל הַנְקֵרָא בְשִׁמִּי וְגו' יִצְרַתִּי
אֵף עֲשִׂיתִיו. וְכְתִיב, (ישעיה נד) וְכֹל בְּנִיךָ לְמוֹדֵי
יְיָ וְגו'. אוֹזְפוּהָ לְרַבִּי אַבָּא תְּלַת מִילִין.
אָמְרוּ לִיהּ הָאִי מְרִיָה דִּהֲלוּלָא, אוֹשְׁפִינָךָ,
זָכָה לְכוּלֵי הָאִי בְגִין דְקִיָּים קִיּוּמָא
דְּמַצְוָה. אָמֵר מַאי הִיא. אָמֵר הֵהוּא גְבָרָא,

אֵת כַּל אוֹתָם שְׂרִים גְּדוּלִים, כַּל
אוֹתָם הַמְּגַנִּים, כַּל אוֹתָם
הַכְּתָרִים הַתְּחַתּוּנִים. וְהוּא לִקַּח
לוֹ אֵת הַמְּקָרָן הַכְּרָם הַזֶּה לְחֻלְקוֹ,
שְׁכָתוֹב (דברים לב) כִּי חָלַק ה' עִמּוֹ
יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ.

וַיַּמְעִהוּ שׁוֹרֵק - כְּמָה שְׁנֵאמַר (ירמיה
ב) וְאָנְכִי נִטְעַתִּיךָ שׁוֹרֵק כַּלּה זֶרַע
אֲמַת. כַּלּה כְּתוּב בְּה"א. מִפְּאֵן
הַתְּחִיל אַבְרָהָם לְהוֹלִיד לְמַעְלָה,
וּמִזֶּה יֵצֵא זֶרַע אֲמַת. כַּלּה זֶרַע
אֲמַת וְדָאִי. הֵיִנוּ שְׁכָתוֹב כַּה יְהִיָה
זֶרַעַךָ, וְהַכַּל דְּכָר אָחֵד. אֲשֵׁרִי
חֻלְקָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שִׁירְשׁוּ אֵת
הַיִּרְשָׁה הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה. סוֹף
הַפְּסוּק (ישעיה ה) - וַיִּבֶן מַגְדָּל
בְּתוֹכוֹ. מַה זֶה מַגְדָּל? כְּמָה
שְׁנֵאמַר (משלי יח) מַגְדָּל עֹז שָׁם ה'
בּוּ יְרוּץ צַדִּיק וְנִשְׁגָּב. בּוּ יְרוּץ
צַדִּיק וְדָאִי.

וְגַם יָקֵב חֶצֶב בּוּ - זֶה הַשַּׁעַר שֶׁל
הַצַּדִּיק, כְּמָה שְׁנֵאמַר (תהלים קיח)
פִּתְחוּ לִי שַׁעְרֵי צַדִּיק. מַה
מִשְׁמַעֵנוּ? שְׁכַל בֶּן יִשְׂרָאֵל
שְׁנִמּוּל, נִכְנַס בְּשִׁנְיָהּ זוֹזָכָה
לְשִׁנְיָהּ. וּמִי שְׁמַקְרִיב אֵת בְּנוֹ
לְקָרְבָן הַזֶּה, מִכְּנִיס אוֹתוֹ לְשֵׁם
הַקְּדוֹשׁ. וְעַל הָאוֹת הַזֶּה מִתְקַיִּימִים
שְׁמַיִם וְאַרְץ, שְׁכָתוֹב (ירמיה לג) אִם
לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חֻקוֹת
שְׁמַיִם וְאַרְץ לֹא שְׁמַתִּי. וּבַעַל
הַהֲלוּלָא הַזֶּה זָכָה לְכָל, לְרֵאוֹת
אֵת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא פְּנִים
בְּפְנִים בַּיּוֹם הַזֶּה.

אֲשֵׁרִי חֻלְקֵנוּ שְׁזַכִּינוּ לַיּוֹם הַזֶּה,
וְאֲשֵׁרִי חֻלְקֵךָ עִמָּנָא. וְהַבֵּן הַזֶּה
שְׁנוּלֵד לְךָ, קְרָאנוּ עֲלֵינוּ (ישעיה מג)
כַּל הַנְקֵרָא בְשִׁמִּי וְגו', יִצְרַתִּי
אֵף עֲשִׂיתִיו. וְכְתוּב (שם נד) וְכֹל
בְּנִיךָ לְמוֹדֵי ה' וְגו'. לְהוּ אֵת רַבִּי
אַבָּא שְׁלִישָׁה מִילִין.

אָמְרוּ לוֹ, בַּעַל הַהֲלוּלָא הַזֶּה
הַמְאָרֵחַ שֶׁלְךָ זָכָה לְכָל זֶה מִשּׁוּם
שְׁקִיָּים אֵת קִיּוּם הַמְּצָוָה. אָמֵר,

מה היא? אָמַר אוֹתוֹ הָאִישׁ, אֲשֶׁתִּי, אֲשֶׁת אַחֵי הַיְתָה, וְהוּא מֵת בְּלִי בָנִים, וְנִשְׁאֲתִי אוֹתָהּ, וְזֶה הַבֶּן הַרְאִשׁוֹן שֶׁהָיָה לִי מִמֶּנָּה, וְקָרָאתִי לוֹ בְּשֵׁם אַחֵי שְׁנַפְטָר. אָמַר לוֹ, מִכַּאֲן וְהִלָּאָה קָרָא לוֹ אִידִי, וְזֶה הוּא אִידִי בַר יַעֲקֹב. בִּרְךָ אוֹתָם רַבִּי אַבָּא וְהִלֵּף לְדַרְכּוֹ.

בְּאֲשֶׁר בָּא, סִדֵּר הַדְּבָרִים לְפָנָי רַבִּי אֶלְעָזָר, וּפְחַד לומר לְרַבִּי שְׁמַעוֹן. יוֹם אֶחָד הָיָה לְפָנָי רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מֵהוּ שִׁכְתוּב וַיִּפֹּל אַבְרָם עַל פָּנָיו וַיְדַבֵּר אֵתוֹ אֱלֹהִים לֵאמֹר אֲנִי הִנֵּה בְרִיתִי אִתְּךָ? מִשְׁמַע שְׁעַד שְׁלֹא נְמוּל, הִנֵּה נּוֹפֵל עַל פָּנָיו וַיְדַבֵּר עִמּוֹ. אַחֵר שְׁנַמּוּל, עֲמַד בְּקִיּוּמִי וְלֹא פְחַד. אֲנִי הִנֵּה בְרִיתִי אִתְּךָ, שְׁמַעְצָא אֶת עֲצָמוֹ מֵהוּל.

אָמַר לוֹ רַבִּי אַבָּא, אִם נוֹחַ לְפָנָי מִרְשָׁאָם לְפָנָיו מֵאוֹתָם הַדְּבָרִים הַמַּעֲלִים שֶׁשְׁמַעְתִּי בְּזֶה? אָמַר לוֹ, אָמַר. אָמַר לוֹ, אֲנִי פוֹחַד שְׁלֹא יַעֲשֶׂוּ עַל יָדֵי אָמַר לוֹ, חֵס וְשְׁלוֹם, (תהלים קיב) מִשְׁמוּעָה רַעְוָה לֹא יִירָא נְכוֹן לְבִי בְטוֹחַ בְּה'. סִפֵּר לוֹ הַמַּעֲשֶׂה, וְסִדֵּר לְפָנָיו אֶת כָּל אוֹתָם הַדְּבָרִים.

אָמַר לוֹ, וְכִי כָל הַדְּבָרִים הַמַּעֲלִים הִלְלוּ הֵיוּ טְמוּנִים אֶצְלֶךָ וְלֹא אִמְרַת אוֹתָם? גּוֹזְרֵנִי עֲלֶיךָ שִׁפְלֵי שְׁלִשִׁים הַיָּמִים הִלְלוּ תִלְמַד וְתִשְׁפַח, וְלֹא כְתוּב (משלי א) אֵל תִּמְנַע טוֹב מִבְּעֲלִיו בְּהִיּוֹת לֹאֵל יִדָּךְ לַעֲשׂוֹת? וְכֵן הָיָה. אָמַר, גּוֹזְרֵנִי שִׁבְתוּרָה הִזּוּ יִגְלוּ לְכַבֵּל [ויגלו כבבל] בֵּין הַחֲבָרִים.

חֲרָשָׁה דַעְתּוֹ שֶׁל רַבִּי אַבָּא. יוֹם אֶחָד רָאָה אוֹתוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר לוֹ, דְּפוּס לְבָבְךָ מִצִּיּוֹ בְּפָנֶיךָ. אָמַר לוֹ, לֹא עַל שְׁלִי הוּא, אֲלֵא עַל שְׁלָהֶם! אָמַר לוֹ, חֵס וְשְׁלוֹם

דְּבִיתָאֵי אֶתְת אַחֵי הוֹוֹת, וּמִית בְּלֵא בְּנִין, וְנִסְיַבְנָא לָהּ, וְדָא הוּא בְּרָא קְדָמָא דְהוּוּ לִי מִנָּה וְקָרִינָא לִיה בְּשֵׁמָא דְאַחֵי דְאַתְפִּטְר. אָמַר לִיה מִכַּאֲן וְלִהֲלָאָה קָרִי לִיה אִידִי, וְהֵינֵנוּ אִידִי בַר יַעֲקֹב. בְּרִיךְ לוֹן רַבִּי אַבָּא וְאֶזִּיל לְאַרְחִיָּה.

כִּד אֶתְא סִדֵּר מַלִּין קַמִּיה דְרַבִּי אֶלְעָזָר, וְדַחִיל לְמִימַר לְרַבִּי שְׁמַעוֹן. יוֹמָא חַד הָוּוּ קַמִּיה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן. וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן מָאִי דְכְתִיב וַיִּפֹּל אַבְרָם עַל פָּנָיו וַיְדַבֵּר אֵתוֹ אֱלֹהִים לֵאמֹר אֲנִי הִנֵּה בְרִיתִי אִתְּךָ. מִשְׁמַע דַּעַד דְלֵא אֲתַגְזֹר הוּוּ נָפִיל עַל אַנְפוּי וּמְלִיל עַמִּיה. בְּתַר דְאַתְגְזֹר קָאִים בְּקִיּוּמִיה וְלֹא דַחִיל. אֲנִי הִנֵּה בְרִיתִי אִתְךָ דְאַשְׁפַח גְּרַמִּיה גְּזִיר.

אָמַר לִיה רַבִּי אַבָּא אִי נִיחָא קַמִּיה דְמַר דְלִימָא קַמִּיה מֵאַנוּן מְלִי מַעְלִייתָא דְשְׁמַעְנָא בְּהָאִי, אָמַר לִיה אִימָא. אָמַר לִיה דְחִילְנָא דְלֵא יִתְעַנְשׂוּ עַל יְדָאִי. אָמַר לִיה חֵס וְשְׁלוֹם (תהלים קיב) מִשְׁמוּעָה רַעְוָה לֹא יִירָא נְכוֹן לְבוֹ בְטוֹחַ בִּינִי. סַח לִיה עוֹבְדָא וְסִדֵּר קַמִּיה כָּל אַנוּן מַלִּין.

אָמַר לִיה וְכִי כָל הַיּוֹמִי מַעְלִייתָא הוּוּ טְמִירִין גַּבְךָ וְלֹא אִמְרַתְּ לָהּ. גּוֹזְרָנָא עֲלֶיךָ דְכָל תְּלַתִּין יוֹמִין אֲלִין תִּלְעִי וְתַנְשִׁי. וְלֹא כְתִיב, (משלי א) אֵל תִּמְנַע טוֹב מִבְּעֲלִיו בְּהִיּוֹת לֹאֵל יִדָּךְ לַעֲשׂוֹת. וְכֵן הָוּוּ. אָמַר גּוֹזְרָנָא דְבְּאוֹרִייתָא דָא יִגְלוּן לְכַבֵּל (ויגלו כבבל) בֵּינֵי חֲבָרִיאֵי.

חֲרָשׁ דַּעְתִּיה דְרַבִּי אַבָּא, יוֹמָא חַד חֲמָא לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר לִיה טוּפְסָרָא דְלְבָבְךָ בְּאַנְפֶּךָ שְׂכִיחַ. אָמַר לִיה לֹא עַל דִּידִי הוּא אֲלֵא עַל דִּידְהוּ. אָמַר לִיה חֵס וְשְׁלוֹם דְאַתְעַנְשׂוּ, אֲלֵא בְּגִין דְמַלִּין

אתגליתין בינייהו כל כף. יגלוין ביני חבריאי
לפון אנון ארחין (ואתפסין) ואתפסין מלין
בגווייהו. דהא מלין לא אתגליתין אלא ביננא
דהא קדשא בריה הוא אסתכים עמנא ועל
ידנא אתגליתין מלין.

אמר רבי יוסי כתיב, (ישעיה נח) אז יבקע פשחר
אורף וגו'. זמין קדשא בריה הוא
לאכרזא על בנוי ויימא, אז יבקע פשחר
אורף וארכתה מהרה תצמח והלף לפניך
צדקה וכבוד יי יאספך, (דף צו ע"א).

פרשת וירא אלו

רבי חייא פתח (שיר השירים ב) הנצנים נראו
בארץ עת הזמיר הגיע וקול התור
נשמע בארצנו. הנצנים נראו בארץ, כד ברא
קדשא בריה הוא עלמא. יתב בארעא כל
חילא דאתחזי לה. וכלא הוה בארעא, ולא
אפיקת איבין בעלמא עד דאתברי אדם, פיון
דאתברי אדם, כלא אתחזי (ד"א ל"ג למיפך)
בעלמא, וארעא גליאת איבהא וחילהא
דאתפקדו בה.

בגוונא דא שמים לא יתבו חילין לארעא עד
דאתא אדם. דהא הוא דכתיב, (בראשית
ב) וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב
השדה טרם יצמח כי לא המטיר יי אלהים
על הארץ ואדם אין לעבד את האדמה.
אטמרו כל אנון תולדין ולא אתגלוין, ושמא
אתעכבו דלא אמטירו על ארעא, בגין דאדם
אין, דלא אשתכח ולא אתברי, וכלא אתעכב
בגיניה, פיון דאתחזי אדם, מיד הנצנים נראו
בארץ וכל חיילין דאתמרו אתגליאו
ואתיהיבו בה.

עת הזמיר הגיע, דאתפקן תקוונא דתושבין
לזמרא קמי קדשא בריה הוא מה דלא

שנענשו, אלא משום שדברים
התגלו ביניהם כל כף. יגלו לבין
החברים, וילמדו אותם הדרכים,
(ומתמקין) ויתפסו הדברים
בתוכם, שהרי אין הדברים
מתגלים אלא בינינו, שהרי
הקדוש ברוך הוא הסכים עמנו,
ועל ידינו מתגלים הדברים.

אמר רבי יוסי, כתוב (ישעיה נח) אז
יבקע פשחר אורף וגו'. עתיד
הקדוש ברוך הוא להכריז על
בניו ויאמר, אז יבקע פשחר
אורף וארכתה מהרה תצמח
והלף לפניך צדקה כבוד ה'
יאספך.

פרשת וירא אלו

רבי חייא פתח, (שיר ב) הנצנים
נראו בארץ עת הזמיר הגיע וקול
התור נשמע בארצנו. הנצנים
נראו בארץ, כשברא הקב"ה את
העולם, נתן בארץ כל הפח
שראוי לה, והכל היה בארץ, ולא
הוציאה פרות בעולם עד שנברא
אדם. פיון שנברא אדם, הכל
ראוי (ד"א לצאת) בעולם, והארץ
גלתה את פרותיה וכתה
שנפקדו בה.

כמו זה השמים לא נתנו כחות
לארץ עד שבא אדם. זהו שכתוב
(בראשית ב) וכל שיח השדה טרם
יהיה בארץ וכל עשב השדה
טרם יצמח כי לא המטיר ה'
אלהים על הארץ ואדם אין
לעבד את האדמה. נסתתרו בה
כל אותם תולדות ולא התגלו,
והשמים התעכבו, שלא המטירו
על הארץ משום שאדם אין,
שלא נמצא ולא נברא, והכל
התעכב בגללו. פיון שנראה
אדם, מיד הנצנים נראו בארץ,
וכל הפחות שנסתרו, התגלו
ונתנו בה.

עת הזמיר הגיע, שהתפקן תקוון
התושבות לזמור לפני הקב"ה

מה שלא נמצא עד שלא נברא אדם. וקול התור נשמע בארצנו, שהרי [וה] [כל] דבר של הקדוש ברוך הוא [ר"א שעה] הקב"ה שלא נמצא בעולם עד שנברא אדם. כיון שנמצא אדם, הכל נמצא.

אחר שחטא, הכל הסתלק מהעולם והתקללה הארץ. והיו שכתוב (בראשית א) ארורה האדמה בעבורך וגו', וכתוב כי תעבד את האדמה לא תסוף תת כחה לך וגו', וכתוב וקוץ ודרדר תצמיח לך.

כא נח ותקן קרדמים ופצירות בעולם. אחר כך, וישת מן היין וישכר ויתגל בתוך אהלה. באו בני העולם וחטאו לפני הקב"ה, והסתלקו צבאות הארץ [של השמים] ממקדם, והיו עומדים עד שבא אברהם.

כיון שבא אברהם [לעולם], מיד הנצנים נראו בארץ, התפתחו והתגלו כל הצבאות בארץ. עת הזמיר הגיע, בשעה שאמר לו הקב"ה למול. כיון שהגיע אותו הזמן שברית נמצאה בו באברהם ונמול, אז התקיים בו כל הפסוק הזה, והתקיים העולם, ודבר הקב"ה היה בהתגלות בו. והיו שכתוב וירא אליו ה'.

רבי אלעזר פתח הפסוק הזה [בשעה] אחר שנמול אברהם. שעד שלא נמול, לא דבר עמו אלא מתוך דרגה תחתונה, והדרגות העליונות לא היו קיימות על אותה הדרגה. כיון שנמול, מיד הנצנים נראו בארץ. אלו הדרגות הפחתונות שהוציאה והתקינה הדרגה הפחתונה הזו. עת הזמיר הגיע - אלו ענפי הערלה. וקול התור נשמע בארצנו - והיו קול שיוצא מתוך אותו פנימי של הכל, ואותו קול נשמע, וזה קול

אשתכח עד לא אתברי אדם. וקול התור נשמע בארצנו. דהא (ר"א דא) (ר"א ל"ג בל) מלה דקדשא בריך הוא (ר"א ל"ג דעבר) דלא (ד' צ"ז ע"ב) אשתכח בעלמא עד דאתברי אדם. כיון דאשתכח אדם כולא אשתכח.

בתר דחטא, כולא אסתלק מעלמא ואתלטיא ארעא. הדא הוא דכתיב (בראשית א) ארורה האדמה בעבורך וגו'. וכתיב כי תעבד את האדמה לא תסוף תת כחה לך וגו'. וכתיב וקוץ ודרדר תצמיח לך.

אחא נח ותקן קרדומין ופצירי בעלמא. ולבתר וישת מן היין וישכר ויתגל בתוך אהלה. אתו בני עלמא וחוכו קמיה דקודשא בריך הוא. ואסתלקו חילין דארעא (דעלמא) כמלקדמין, והיו קיימי עד דאתא אברהם.

כיון דאתא אברהם [לעולם] מיד הנצנים נראו בארץ, אתפתחו ואתגלו כל חילין בארעא. עת הזמיר הגיע. בשעתא דאמר ליה קדשא בריך הוא דיתגזר, כיון דמטא ההוא זמנא דברית אשתכח ביה באברהם ואתגזר. כדין אתקיים ביה כל האי קרא, ואתקיים עלמא, ומלה דקדשא בריך הוא הוה פאתגלייא ביה הדא הוא דכתיב וירא אליו יי.

רבי אלעזר פתח האי קרא (בשעה) בתר דאתגזר אברהם. דעד לא אתגזר לא הוה מליל עמיה אלא מגו דרגא תתאה, ודרגין עלאין לא הוו קיימי על ההיא דרגא. כיון דאתגזר מיד הנצנים נראו בארץ אלין דרגין תתאין דאפיקת ואתקינת האי דרגא תתאה. עת הזמיר הגיע אלין ענפוי דערלה.

וקול התור נשמע בארצנו. דא קול דנפיק מגו (ד' צ"ז ע"א) ההוא פנימא

דכלא וְהוּא קוּל נְשַׁמַּע וְדָא קוּל דְּגִזּוּר מְלָה
לְמַלְלָא וְעֵבִיד לָהּ שְׁלִימוּ.

הָא חֲזִי, דְּעַד לָא אַתְגְּזוּר אַבְרָהָם לָא הָוָה
עָלֵיהּ אֵלָא הָאִי דְרָגָא כְּדָאמְרוּן, כִּינּוּן
(לְבַח) דְּאַתְגְּזוּר מַה כְּתִיב וַיֵּרָא אֵלָיו יי'. לְמַאן,
דְּהָא לָא כְּתִיב וַיֵּרָא יי' אֶל אַבְרָם. דְּאִי לְאַבְרָם
מְאִי שְׁבַחָא הֵכָא יִתִּיר מִבְּקַדְמִיתָא עַד לָא
אַתְגְּזוּר דְּכְתִיב וַיֵּרָא יי' אֶל אַבְרָם. אֵלָא רְזָא
סְתִימָא אִיהוּ, וַיֵּרָא אֵלָיו יי'. לְהֵוּא דְרָגָא
דְּמַלִּיל עֲמִיהּ, מַה דְּלָא הָוָה מְקַדְמַת דְּנָא עַד
דְּלָא אַתְגְּזוּר. דְּהַשְׁתָּא אַתְגְּלִי קוּל וְאַתְחַבֵּר
בְּדַבּוּר כְּד מַלִּיל עֲמִיהּ. וְהוּא יוֹשֵׁב פְּתַח
הָאֵהָל. וְהוּא וְלֹא גְלִי מְאֵן. אֵלָא הֵכָא גְלִי
הַכְּמֵתָא דְכֻלְהוּ דְרָגִין שְׂרוּ עַל הָאִי דְרָגָא
תַּתְּאָה כְּתֵר דְּאַתְגְּזוּר אַבְרָהָם.

הָא חֲזִי, וַיֵּרָא אֵלָיו יי'. דָּא הוּא רְזָא דְקוּל
דְּאַשְׁתַּמַּע דְּאַתְחַבֵּר בְּדַבּוּר וְאַתְגְּלִי בֵיהּ.
וְהוּ"א יוֹשֵׁב פְּתַח הָאֵהָל, דָּא עֲלֵמָא עֲלָאָה
דְּקָאִים לְאַנְהָרָא עָלֵיהּ. כְּחוּם הַיּוֹם. דְּהָא
אַתְנַהִיר יְמִינָא דְרָגָא דְאַבְרָהָם אַתְדַּבֵּק בֵּיהּ.
דְּכֵר אַחַר כְּחוּם הַיּוֹם בְּשַׁעֲתָא דְאַתְקָרִיב
דְּרָגָא לְדְרָגָא בְּתִיאֻבְתָּא דְדָא לְקַבֵּל דָּא.

וַיֵּרָא אֵלָיו. אָמַר רַבִּי אַבָּא עַד לָא אַתְגְּזוּר
אַבְרָהָם הָוָה אָטִים. כִּינּוּן דְּאַתְגְּזוּר
אַתְגְּלִי כֻלָּא וְשָׂרָא עָלֵיהּ שְׂכִינְתָּא בְּשְׁלִימוּ
כְּדָקָא יָאוּת. תָּא חֲזִי וְהוּא יוֹשֵׁב פְּתַח הָאֵהָל.
וְהוּא. דָּא עֲלֵמָא עֲלָאָה דְשָׂרִי עַל הָאִי עֲלֵמָא
תַּתְּאָה. אִימְתִי כְחוּם הַיּוֹם בְּזִמְנָא דְתִיאֻבְתָּא
דְּחַד צְדִיק לְמִשְׁרֵי בֵיהּ.

מִיָּד וַיֵּשֶׂא עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אַנְשִׁים
נֹצְבִים עָלָיו. מְאֵן אַנוּן שְׁלֹשָׁה אַנְשִׁים.
אַלִּין אַבְרָהָם יַצְחָק וַיַּעֲקֹב דְקִינְיָמִי עָלֵיהּ דְּהָאִי
דְרָגָא, וּמְנַיְיָהוּ (ד' ט' צ"ב ע"א) יְנִיק (סְוִדָּא דְעֵלְמָא)

שְׁגִזּוּר דְּכֵר לְדְכֵר וְעוֹשָׂה לָהּ
שְׁלֵמוּת.

בָּא רָאָה, שְׁעַד שְׁלֹא נְמוּל
אַבְרָהָם לָא הָיְתָה עָלָיו אֵלָא
הַדְרָגָה הַזֹּו כְּפִי שְׂאֲמֵרְנוּ. כִּינּוּן
(אֲחֵר) שְׁנְמוּל מַה כְּתוּב? וַיֵּרָא
אֵלָיו ה'. לְמִי? שְׁהִרִי לָא כְּתוּב
וַיֵּרָא ה' אֶל אַבְרָם? שְׂאֵם לְאַבְרָם
אֲז מַה הַשְּׁבַח כְּאֵן יוֹתֵר
מִבְּהַתְחֵלָה עַד שְׁלֹא נְמוּל
שְׂכִינּוּב וַיֵּרָא ה' אֶל אַבְרָם? אֵלָא
סוּד נְסִתֵּר הוּא. וַיֵּרָא אֵלָיו ה' -
לְאוּתָה דְרָגָה שְׁדַבְּרָה עִמוּ, מַה
שְׁלֹא הָיְתָה מְקַדְּם לָזָה עַד שְׁלֹא
נְמוּל. שְׁכַעַת הַתְּגֵלָה הַקּוּל
וְהַתְּחַבֵּר בְּדַבּוּר כְּשְׁדַבְּר עִמוּ.
וְהוּא יוֹשֵׁב פְּתַח הָאֵהָל. וְהוּא -
וְלֹא גֵלָה מִי. אֵלָא כְּאֵן גֵּלָה אֵת
הַחֲכֵמָה שְׁכַל הַדְרָגוֹת שְׂרוּיּוֹת
עַל הַדְרָגָה הַתַּחְתּוֹנָה הַזֹּו אַחַר
שְׁנְמוּל אַבְרָהָם.

בָּא רָאָה, וַיֵּרָא אֵלָיו ה' - זְהוּ
הַסוּד שְׁקוּל שְׁנִשְׁמַע שְׁהַתְּחַבֵּר
בְּדַבּוּר וּמְתַגְּלָה בּוּ. וְהוּ"א יוֹשֵׁב
פְּתַח הָאֵהָל - זְהוּ הַעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן
שְׁעַמַּד לְהֵאִיר עָלָיו. כְּחוּם הַיּוֹם,
שְׁהִרִי הוּאֵר הַיְמִין, הַדְרָגָה
שְׂאַבְרָהָם נְדַבֵּק בּוּ. דְּכֵר אַחַר
כְּחוּם הַיּוֹם - בְּשַׁעֲה שְׂמַתְקָרְבַת
דְּרָגָה לְדְרָגָה בְּתִשׁוּקָה שְׁל זָה
כְּנִגְדָּ זָה.

וַיֵּרָא אֵלָיו. אָמַר רַבִּי אַבָּא, עַד
שְׁלֹא נְמוּל אַבְרָהָם, הָיְתָה אָטוּם.
כִּינּוּן שְׁנְמוּל, הַכַּל הַתְּגֵלָה,
וְשִׁרְתָּה עָלָיו שְׂכִינָה בְּשֵׁלְמוּת
כְּרָאוּי. בָּא רָאָה, וְהוּא יוֹשֵׁב פְּתַח
הָאֵהָל. וְהוּא - זְהוּ הַעוֹלָם
הַעֲלִיּוֹן שְׁשׁוּרָה עַל עוֹלָם
הַתַּחְתּוֹן הַזֹּה. אִימְתִי? כְּחוּם
הַיּוֹם, בְּזִמְן שְׂתִשׁוּקָתוּ שְׁל צְדִיק
אַחַד לְשְׂרוּת בּוּ.

מִיָּד - וַיֵּשֶׂא עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה
שְׁלֹשָׁה אַנְשִׁים נֹצְבִים עָלָיו. מִי
הֵם שְׁלֹשָׁה אַנְשִׁים? אֵלוּ אַבְרָהָם

ואתון. כדין וירא וירץ לקראתם. דתיאובתא דהאי דרגא תתאה לאתחברא בהו וחדוותא דילה לאתמשכא אבתייהו. וישתחו ארצה, לאתתקנא פרסייא לגבייהו.

יצחק ויעקב, שעומדים על הדרך הזו, ומתם היא יונקת [סוד העולם] ונזונית. ואז - וירא וירץ לקראתם. שתשוקת הדרך והתחנה הזו להתחבר בהם וחדותיה להמשך אתריהם. וישתחו ארצה, להתקין להם כפסא.

הא חזי, עבד גדשא בריך הוא לדוד מלפא חד סמכא מפרסייא עלאה כאבהן. ואף על גב דאיהו פרסייא לגבייהו. אבל בזמנא דאתחבר בהו איהו חד סמכא לאתתקנא בפרסייא עלאה. ובגין כך נטל מלכותא בחרון דוד מלפא שבע שנין לאתחברא בהו. והא אתמר.

בא ראה, הקב"ה עשה את דוד המלך עמוד אחד מהכפסא העליון כמו האבות. ואף על גב שהוא כפסא אליהם, אבל בזמן שמתחבר בהם הוא עמוד אחד להתתקן בכפסא העליון, ולכך נטל את המלכות בחרון דוד המלך שבע שנים להתחבר בהם, וברי נאמר.

תוספתא

וירא אליו יי באלוני ממרא. אמאי באלוני ממרא, ולא באתר אתרא. אלא בגין דהיב ליה עיטא על גזירי דקנימא דליה. בשעתא דאמר גדשא בריך הוא לאברהם למגור אזל אברהם למלך עם חברוי, אמר ליה ענר אנת בן תשעין שנין ואת מעיק גרמך.

וירא אליו ה' באלני ממרא. למה באלני ממרא ולא במקום אחר? אלא משום שנתן לו עצה על ברית המילה שלו. בשעה שאמר הקב"ה לאברהם להמול, הלך אברהם להמלך עם חבריו. אמר לו ענר: אתה בן תשעים שנה, ואתה מעיק לעצמך?

אמר ליה ממרא דכרת יומא דרמו לך בשדאי באתון דנורא. והוא כפנא דעבר על עלמא דכתיב, (בראשית יב) ויהי רעב בארץ וירד אברהם מצרימה. ואנון מלכין דרדפו בתריהון ומחית יתהון וקדשא בריך הוא שזבינך מכלא ולא יכיל בר נש למעבד לך ביש. קום עביד פקודא דמרך. אמר ליה גדשא בריך הוא, ממרא אנת יהבת ליה עיטא למגור, חייך לית אנא מתגלי עליה אלא בפלטרין דילך, הדא הוא דכתיב באלוני ממרא (עד כאן התוספתא):

מדרש הנעלם

רבנן פתחי בהאי קרא (שיר השירים א) לריח שמניך טובים שמן תורק שמך וגו'. תנו רבנן האי נשמתא דבר אינש בשעתא דסלקא מארעא לרקיעא וקיימא בההוא זיהרא עלאה דאמרן, גדשא בריך הוא מבקר לה.

אמר לו ממרא: הזכרת את היום שזרקו אותך הפשדים לתוף כבשן האש, ואותו רעב שעבר על העולם, שכתוב (בראשית יב) ויהי רעב בארץ וירד אברהם מצרימה, ואותם מלכים שרדפו אתריהם והפית אותם, והקב"ה הציל אותך מהכל ולא יכל איש לעשות לך רע? קום ועשה את מצות רבונך! אמר לו הקב"ה: ממרא, אתה נתת לו עצה להמול, חייך איני מתגלה עליו אלא בפלטרין שלך. וזהו שכתוב באלני ממרא. (עד כאן התוספתא).

מדרש הנעלם רבותינו פתחו בפסוק הזה, (שיר א) לריח שמניך טובים שמן תורק שמך וגו'. שנו רבותינו, נשמה זו של בן האדם, בשעה שעולה מהארץ לרקיע ועומדת באותו זרע עליון שאמרנו, הקב"ה מבקר אותה.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימוש ומפיה זרעה זרעה זרעה זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחֵל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קריאה קדושה

בימים קשים אלו העוברים על כלל ישראל השם יצילנו ואין איש יודע מה ילד יום ורבים שואלים ומבקשים עצה ותושיה במה לעורר רחמי שמים ולבטל כל גזירות קשות השם יצילנו.

עיקר הכל כידוע מדברי חז"ל: חובה קדושה על כל אחד ואחד למהר ולפשפש במעשיו ולעשות תשובה מעומק ליבו ולהרבות בלימוד התורה, ובפרט לימוד ההלכה שידע לקיים מצוות השם בכל דקדוקיהם וכן במצוות שבין אדם לחבירו להרבות בתפילה ובתחינה לבורא עולם שיחיש לגואלינו ויאמר לצרותינו די.

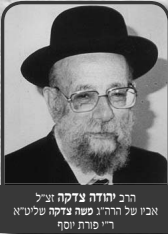
כמו כן יש להתחזק בדברי קדשו של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, המבטיח שבזכות הקריאה בספר הזוהר הקדוש נצא מן הגלות ברחמים, (אף ללא הבנה כלל כידוע מדברי רבותינו) ובכדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק. לכן כל אחד ואחד ישתדל מדי יום לקרוא מספר דפים בספר הזוהר הקדוש להצלחת כלל ישראל ולקירוב הגאולה.

עוד יש לעורר על ענין נשגב ונעלה אשר בכחו לבטל כל גזירות קשות מעם ישראל ולבטל המוות והמגיפות, והיא אמירת פרשת הקטורת כנודע בספר הזוה"ק (פ"י ויקהל רי"ח), וכל האומרה לא ינוק כל אותו היום ומשפיע ברכה וישועה לעם ישראל, ובפרט אם יאמרו סדר פרשת הקטורת במנין בארבע כנסות הארץ ובכל עיר ועיר יתבטלו כ"ס"ד הגזירות וישראל ישכון לבטח (וכמו שהובא המעשה כרב אחא בווהר פרשת וירא דף ק' ע"א ע"ב).

מומלץ ביותר לקרוא את סדר פרשת הקטורת כפי הסדר שתיקן הרב יהודא פתיה זצוק"ל זיע"א ויהי רצון שזוכה לגאולה הקרובה בקרוב ממש וכל הישועות אמן ואמן.

בברכה ובתפילה לשלום עם ישראל

<p>הרה"ג יחיאל פישל אייזנבן זצ"ל ר"י שער השמים ר"י המקובלים האשכנזים</p>	<p>הרב מרדכי אלוהי שליט"א הראשון לציון הרה"ג הראשון לישראל (לשעבר)</p>	<p>רבי ברוך יצחק כדורי זצ"ל נ"ע ר"י המקובלים חלת יצחק מפתחיל תורת הקבלה</p>	<p>הרב עובדיה יוסף שליט"א גדול הדור הראשון לציון נשיא מועצת החכמים</p>
<p>הרה"ג שבתאי אטון זצ"ל ר"י ראשית חכמה</p>		<p>הרב יהודה צדקה זצ"ל אביו של הרה"ג משה צדקה שליט"א ר"י פורת יוסף</p>	
<p>הרה"ג בן ציון מוצפי שליט"א ר"י בני ציון</p>	<p>הרה"ג ראובן אלבז שליט"א ר"י אור החיים</p>	<p>בניו יששכר שמואלי שליט"א ר"י המקובלים נהר שלום</p>	<p>הרה"ג יהודה מעולם שליט"א מראשי ישיבת פורת יוסף ממלמדיו של הרב יהודה צדקה זצ"ל</p>

הרב יהודה צדקה זצ"ל
אביו של הרה"ג משה צדקה שליט"א
ר"י פורת יוסף

הרב עובדיה יוסף שליט"א
גדול הדור הראשון לציון
נשיא מועצת החכמים

הרה"ג יחיאל פישל אייזנבן זצ"ל
ר"י שער השמים
ר"י המקובלים האשכנזים

הרה"ג שבתאי אטון זצ"ל
ר"י ראשית חכמה

רבי ברוך יצחק כדורי זצ"ל נ"ע
ר"י המקובלים חלת יצחק
מפתחיל תורת הקבלה

הרה"ג יהודה מעולם שליט"א
מראשי ישיבת פורת יוסף
ממלמדיו של הרב יהודה צדקה זצ"ל

הרה"ג ראובן אלבז שליט"א
ר"י אור החיים

הרה"ג המקובל בניו יששכר שמואלי שליט"א
ר"י המקובלים נהר שלום

הרב מרדכי אלוהי שליט"א
הראשון לציון
הרה"ג הראשון לישראל (לשעבר)

הרה"ג בן ציון מוצפי שליט"א
ר"י בני ציון